

ча; подиръ извършването на туй рѣшеніе, членовеѣ на мѣчената да са изложѣтъ на голѣмыѣ пѣтища и да са оставиѣтъ на сиѣденіе на звѣроветеѣ, като е възбранено да са погребѣтъ. Станѣ въ Севила и проч.»

Павлина изслуша осѣжданъето си безъ да са смути, но при думыѣ: *«членовеѣ на мѣчената да са изложѣтъ на голѣмыѣ пѣтища, като е възбранено да са погребѣтъ,»* дълбоко болезнено чувство, чувство възбудено отъ срамъ и ужасъ при мыслъта на лишение отъ погребение, поклати на минута мѣжеството и. Тя си затули очыѣ съ ръка за да не гледа туй ужасающе зрѣлище, което си въобразяваше. И когато станѣ за да я заведѣтъ въ параклиса на тъмницата, дѣто щѣше да премине ношъта, тръпкы по бихѣ сичкото ѣ тѣло. Тя едва можеше да са държи на краката си. Като излѣзваше отъ сѣдовището тя сѣзрѣ между множеството една стара жена висока и жълта която съ сълзы я гледаше втречено, като че искаше да ѣ рече: *«ты ма измами, но ето азъ!»*

О! помисли си Павлина, като я гледаше, сега могѣ да умрѣ спокойна. Жива или умрѣла тя сѣкогы ще ма пази. Тѣзи жена бѣше Жуана. Като заминаѣ съ Естевана и съ Долора, за да послуша Павлина, тя подиръ двудневно пътуване остави другарыѣ си и са върнѣ въ Севила, неспокойна заради дѣтетото, което бѣ отхранила, и на което сичкы си животъ бѣ посветила чакъ доро да го слѣдова въ сичкыѣ фази и обстоятелства на несравненото му отмѣстяване; но като незнаяше добрѣ пѣтищата Жуана са забави, и ето защо стигнѣ въ Севила чакъ подиръ сѣдбата на Павлина.

XLVIII.

Въ Пареклиса.

Сѣществуваше благочестивъ обычай въ Испанія да оставѣтъ осѣдениы на смъртъ въ единъ затворъ преобрѣжѣ